

דיוקנו של הפילוסוף כרמאי

כולם רמאים. לכן אריה הלפרין רמאי הוא לא מודה בכך בפה מלא. יותר נכון להגיד שהמטרה טוענת שאני רמאי, אבל מי יכול בימים טרופים אלה להאמין למה שכתוב בתיקים עבי-הכרס שנערמו במשך השנים האחרונות בתיקי המחלקה לזיהוי פלילי של המטה-הארצי? הלפרין, בכל אופן, לא כל-כך רמאי. כמו לכל בעל מקצוע הגון, יש גם ל-הלפרין (21) תורת-חיים משלו, פילוסופיה שנוצרה כדי להצדיק את מעשיו.

למה אני כזה? למה אריה הלפרין הוא אריה הלפרין? מפני שהמדינה הזאת מורכבת כולה מגנבים. מפני שכל אדם שני שאתה רואה ברחוב הוא רמאי ו-נוכל. בחברה כזאת, מי שהוא לא נוכל ולא רמאי הוא מסכן!

אז כדי לא להיות מסכן היה אריה הלפרין מתראה כגובה מטעם חברת-ה-חשמל, מוציא כספים בטענות-שווא מינשים

נאשם הלפרין כולם רמאים

זקנות, שלא העלו על הדעת כי הגובה התמים משלשל את הכסף לכיסו. כדי להסתיר כמו כולם - כך טוענת המטרה - הוציא הלפרין בקביעות המחאות דואר מתיבות-הדואר של אורי-חיים תמימים, שהם, לפי מושגיו של הלפרין, נוכלים, או לפחות נוכלים-בפוטנציה. מפני שכולם נוכלים ורמאים, וכל אחד מנסה לרמות את השני ולגנוב את עיני חברו, משתולל הלפרין להיות יותר חכם מכולם, כי הבא לרמותך - השכם ל-רמותו. ומפני שכולם, בעצם, מתכוונים בסתר ליבם לרמות אותך - רמה אותם אתה, ויפה שעה אחת קודם!

הוא לא סובל פישעים רגילים. פור-צים, גנבים וסרסוריוזנות מגיעים אותו. בכלל, הפשע זה דבר נורא. הוא לא פושע. הוא רמאי.

כמו שיש אנשים עם תסביך רדיפה, יש להלפרין תסביך רמאות. לא רק ש-הוא עצמו הפך מחלה זאת למישלוח ידו - הוא גם נירדף על-ידיה ימים ו-לילות.

כל הזמן נדמה לו שכל העולם מנסה לרמות אותו. מטה-הכנסה מרמה אותו, ביטוח-לאומי מוציא ממנו כספים בטענות שוא, החברים הכי טובים שלו מנכים להוציא מתחת ידיו את החתיכות שלו. כולם נוכלים בני נוכלים ורמאים בני רמאים. ביוזם אנשי מפלג הרמאיות של המטה-הארצי, שמרמים כל הזמן את כל בתי-המשפט כדי לסדר אותו.

גניבה בכלל. כמו בכל מקצוע ה-גון, יש גם בתחום זה רגעים משעשעים שהופכים את חיינו של הרמאי המקצועי למזוגנים יותר. כל האסירים בבית-הסוהר (המשך בעמוד 19)

תמונת אלה לקוחות מתוך תיקי המשטרה - והן הובאו

הדריצה שלרא היה

החלטתי להרוג את בני ולקבור אותו, כדי לסיים את כל הפרשה. ובאותו יום שבת, בשעה שש בערב, לקחתי את אשתי ובני במכונית-המשא שאני נוהג בה, ונסענו מה-בית לכיוון כפר סירה. כל הזמן בני היה בדי אשתי שישיבה בתא על-ידי.

עד שהגענו לסיבוב בכניסה לסירה, ואז אשתי התחילה לבכות. עצרתי את המכונית בצד והתחלתי להכות את בני. נתתי לו שתי סטירות-לחי ומכה על הגרון. (העד מדגים עלי, והניח את ידו הימנית על ה-לחי שלי, בצד ימין, וכן על הצד הימני של גרוני באומרו: בצורה זו הכיתי את בני.)

מיד הסתובבתי וחזרתי הביתה. בבית נוכחתי לדעת שכני מת.

נמאסו לי החיים

כל מה שהתרחש מיד אחר המע-שה, סופר בפרטי-פרטים באותה הו-דאה ובאותה לשון: השארתי את בני עם אשתי בבית ו-הלכתי ברגל לד"ר גאוי, כדי לקבל ממנו

ולרשום תעודת-פטירה. ד"ר גאוי טען שאין לו מכונית, ודרש להביא את הילד אליו או להסיע אותו במונית לדירת המשפחה. כלדון חזר לביתו, והחליט, לאחר הת-ייעצות עם אשתו, לחתור על ביקורו של הרופא. היא קרא לשני קרובי משפחה, ובאותו ערב קבר את בנו בכתי-הקברות של החמולה.

סמירות-לחי ומכה בגרון

החוקרים מטייבה לא האמינו לסי-פור של האב. יתכן שחשודותיהם הת-עוררו בעיקבות הקבורה המיסתורית שנערכה בחשכת-הלילה. הם ביססו את חשדותיהם על עובדה נוספת: הילד נולד ארבעה יחצי חודשים לאחר החתונה. נראה להם כי זוהי סיבה המעוררת רגשות בושה במשפחה ו-העולה לגרום לרצח התינוק.

יומיים לאחר מעצרו הועבר כלדון מתח-נת-המשטרה בטייבה למשטרת נתניה. כי-איתו בוקר בא למשטרת נתניה משה משר-לם, סמל המשטרה לתפקידים מיוחדים מ-נפת פתח-תקפה. משולם הסתגר עם ה-חשוד בחדר, במשך ארבע שעות.

הילד היה קר!

צרות של כלדון התחילו באחד ימימי מארס אשתך, כשילדה לו אשתו בן בהיר-שיער.

כלדון הביא את אשתו הצעירה למרכז הבריאות של כפר טייבה, ושם ילדה איש-מהאן את בנה. התינוק היה בריא והאם הרגישה בטוב. שניהם הועברו לבית-החולים ליוולדות בכפר-סבא, ועזבו אותו כעבור ארבעה ימים.

לאחר שלושה שבועות ביקרה בביתו של הווג הצעיר אחות מתחנת טיפת-חלב בכפר. היא באה לחדא מה שלום הילד, שתעודותיו הגיעו זה עתה מבית-החולים למשרדי טי-פתי-חלב שבכפר. אישמהאן סיפרה לה ש-ילדה מת. הוא מת שלושה ימים אחרי ש-חזרה לביתה.

כחודש אחרי יום-הולדתו של הבן, נעצר כלדון והובל לתחנת-המשטרה בטייבה. יחד איתו נעצרה גם אשתו.

מיד לאחר מעצרו, סיפר כלדון לחוקריו על פטירתו של הבן בכור. שלושה ימים אחרי שהביא את אשתו הביתה, ביום שבת, היא חזר מהעבודה ואישמהאן סיפרה לו שהילד חולה. הילד לא רצה לאכול, והיא השכיבה אותו לישון. כלדון ניגש אליו ונוכח שהוא מת. הוא היה כבר קר!

סיפר האב לחוקריו. הוא מיהר לדירתו של הרופא המקומי, ד"ר גיברה גאוי, וביקש ממנו לביא לביתו

הוצאת הגופה

עובדי המשטרה, שהם תושבי טייבה, מוציאים את גופת הילד מקברו, בבית-הקברות המוסלמי של החמולה. הגופה הוצאה כחודש אחרי קבורתה, ובדיקות המכון הפאטולוגי לא הביאו לכלל תוצאות. הריקבון של גופת הילד לא, איפשר גילוי סימני אלימות או סימני מחלה כלשהי.

החוסר

הסמל לתפקידים מיוחדים, משה משולם, כשהוא ממלא את מקום אשתו של הנאשם בעת השיחזור המשטרי. בידו חבילה - מחליף לתינוק.

תעודת-פטירה. בבית של הדוקטור פגשתי את אחיו הקטן, והוא אמר לי שהדוקטור נמצא בחנות שמשמשת לו כמרפאה. הלכתי למרפאה מול בית אביו-היה, ושם מצאתי את ד"ר גאוי. אמרתי לו שבני מת ואני מבקש תעודת-פטירה. הד"ר גאוי אמר לי שאינו יכול לתת את התעודה כל זמן שלא ראה את המת. היא אמר לי או שאני אביא את בני שנפטר אליו, או שאביא מכונית ואקח אותו והוא יבדוק את בני ויתן לי תעודת-פטירה.

אמרתי לד"ר גאוי בסדר, הלכתי ולא חזרתי יותר. היה כבר מאוחר בלילה, ה-שעה הייתה שמונה או שמונה וחצי.

הגעתי הביתה, לקחתי את בני וחליפה לבנה שלו וחתיכת בד לבן. השארתי את אשתי בבית. נסעתי במכונית. הנחתי אותה על-ידי בית חמותה, אמנה, ומסרתי את בני לחמותי שתרחה אותו. אמרתי לה שאני הולך לחפור לו קבר. חמותי שאלה אותי: איך זה? מי הרג את הילד? עניתי לה שמת. שוב שאלה אותי איך הרגתי את הבן. אני עניתי לה שמת.

היא לקחה את הילד, רחצה אותו, ואני הלכתי לחפור קבר. הלכתי למרכז הכפר, ולקחתי את אחי כאלדו גיסי פריד. אמרתי להם שבני מת ואני רוצה לחפור לו קבר. הם לא שאלו אותי יותר ובאו איתי, ו-שלושתנו חפרנו את הקבר. הלכתי לבית חמותי לקחת את בני,